

свештеник Родион Петроградски
ЉУДИ И ДЕМОНИ

Пре пада Адам и Ева су се налазили у општењу с анђелима светлости и разговарали су с њима. Стање пада учинило нас је неспособним да видимо анђеле, али светима, који су достигли највише савршенство и који више нису могли бити обманути од демона, био је откривен свет духова (видети житија Антонија Великог, Макарија Великог и других). На тај начин, за виђење анђела неопходна је промена у самим људима.

По посебном пак промислу Божијем видели су анђеле и људи веома обичног, па чак и порочног живота, као што је на пример, лажни пророк Валаам. Што се тиче општег правила, ту Свети Оци једнодушно говоре о томе да је непосредно виђење демона за неприпремљеног човека крајње опасно и штетно. Ево шта пише тим поводом у тумачењу 41 псалма Јован Златоуст: "Колико демона јури по овом ваздуху? Колико је гнусних сила? Када би им Бог само дозволио да нам покажу свој страшни и одвратни лик, ми бисмо полудели". Наше грубо материјално тело нам служи као својеврсна спасоносна преграда која нас штити од непосредног виђења демона које би могли довести до лудила оне који их угледају. Истовремено је неопходно истаћи да су врачевци, чаробњаци и маги, свесно улазећи у општење с нечистом силом, скидали са себе ту

спасоносну преграду и непосредно су виђали демоне. До исто таквог виђења нечистих духова доводи бављење јогом и другим источњачким религијама које имају демонску усмереност.

На питање: "Зашто многи људи не осећају демонски утицај?" врло добар одговор даје преосвећени Инокентије, архиепископ Херсонски. Ево његове поуке: "Да би човек осећао на себи додир духа таме, треба и сам да буде светао, а грешник је тама. На чистој белој хаљини и мала мрља одмах се примећује, а на црној хаљини се не примећују ни најцрње велике мрље. У души светлој и чистој, било каква мисао коју је бацио ђаво одмах производи пометњу, тежину и бол у срцу, а у души грешника, мрачној и упрљаној, и само његово присуство је неприметно. Таквој неприметности помаже дух злобе свим силама: јер каква му је корист да буде приметан? Да допушта да га људи непосредно осећају? То би значило да учини да беже од њега. Зато се он, тирански владајући грешником, у исто време се труди да овога држи у истој тој прелешћености како овај, тобоже, делује сам од себе и како је у свему савршено слободан".



манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ШЕСНАЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА
недеља пред Воздвжењем Часног Крста
предпразништво Рођења Пресвете Богородице
Јн. 3, 13 - 17, зач. 9; Мт. 25, 14 - 30; зч. 105. Јн. 15, 17 - 16, 2, зач. 52.
Гал. 6, 11 - 18; зч. 215. 2Кор. 6, 1 - 10, зач. 181; Еф. 6, 10 - 17, зач. 233.
свети мученик Созонт, св. муч. Евсихије

преподобни Јустин Нови Ђелијски
НА ПРИЧУ О ТАЛАНТИМА

И ја и ти, брате, налазимо се у данашњем светом Еванђељу о талантима. Не само ја и ти, него и сваки човек налази се у овом светом Еванђељу; сав ја у њему, сав ти у њему, сваки човек сав у њему. Погледај и разгледај себе: мораш бити или уз првог слугу, или уз другог, или уз трећег. Где је благо што си примио од Господа Христа? Благо си примио од Бога! Душа - где ти је? Срце, савест, воља? - све си то примио од Бога, све је то Божје, све је то дар Божији, све је то талант Божији. Јер ко од људи може човеку дати душу? Ко од људи може човеку дати савест, ко од људи може дати човеку срце? Све је то дар Божији, све то Свевишњи и Свемудри Творац ствара свакоме од нас, и дарује свакоме од нас, све је то дар од Бога, од Њега. А од нас - од нас доброта и верност. Добри и верни слуге, у маломе био си ми веран, над многшћу те поставити.

Браћо, бегајмо од злог и лењог слуге, бегајмо од безбожништва.

Таланте које нам је Господ дао умножавајмо, не одбацујмо Божје дарове, јер себе одбацујемо. Радећи без Бога и против Бога ми ужас, ужас, предемо омчу око душе своје и сами себе одвлачимо у таму најмрачнију, где је плач и шкргут зуба. Шкргут зуба, јер је од грешника шкргут зуба. Да, отуда то. Па ето лењи слуга, који је у овоме животу шкргутао на Бога, псовао Бога, одбацивао Бога, продужио тај исти посао по својој слободној вољи и у ономе свету.

Зато је Господ праведан што га није одвојио од његове слободне воље. Он по слободној вољи одбацује Бога, све што је Божје, ружи Бога, још у овоме свету ствара пакао од себе, пакао од душе своје, пакао од савести своје. А Господ вели: Ето, ти си на земљи допустио себи пут у пакао, иди у таму најмрачнију, ти си то хтео, ти си на Мене шкргутао целога живота зубима духовним, зубима душе своје. Ето, и

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

даље иди својим путем, ја ти помагати нећу на спасењу, никога од људи ја не приморавам. Да, браћо, у томе је љубав Божја према човеку и величина Божја, што никога не приморава да иде за Њим. Он предлаже: Хоћеш, хајде за Мном. А ми хришћани, наш је сав живот на земљи идење за Господом Христом,

творење Његових заповести, испуњавање Његове свете воље, а тиме, браћо, ми уствари највише радимо за себе саме, за вечну блаженство своје, за вечну радост своју у ономе свету, радост која почиње још у овоме свету.

свети Теофан Затворник САМОУГАЂАЊЕ - ПРВИ ОКОВ ДУШЕ

На дух човеков најтешње на лежу узе свестраног самоугађања, које је својствено нашем биолошко-душевном бићу. Те су узе тачка међусобног повезивања и других уза, које долазе од света и ђавола. Зато је веома важно али и веома тешко раскинути окове самоугађања. Јер, будући да необраћени живи искључиво биолошко-душевним животом, узе се са те стране растежу и многоструко и разнолико сплићу онолико колико далеко сеже живот као биолошко-душевна стварност. Да бисмо разумели како се раскидају ти окови духа, треба узети у обзир да оно чему приања овај живот, чиме се храни и у чему се претежно изражава, представља за њега чврст ослонац на коме се утврђује и на коме стоји без страха од пораза, на пораз чак ни не помишљајући нити га очекујући. Када се човек, на пример, пристрасти уметности, биолошком живљењу или учености, и за то стане сав да живи, он у томе налази ослонац и пребива свим снагама, мислима и надама. Будући да одатле затим проистиче сав самоугодљиви живот који сапиње дух, овај ослонац самоугађања, природно, постаје темељ

чврстине и јачине уза које оно намиче на дух, и такорећи тачка за коју се узе причвршћују. Зато, напротив, да би се човеков дух ослободио окова самоугодништва, пробуђујући божанствена благодат обично и руши ослонце самоугодљивог егоизма. Пољуљавши их из темеља, благодат заправо разлабављује узе и омогућава измученом и изможденом духу да подигне главу.

Многи су ослонци нашег самоугодништва. Своје упориште оно налази и у самом нашем бићу, тј. у телу и души човековој, и у стварима којима се храни наш спољашњи живот, и уопште у сваколиком поретку наше свакидашњице. Такво је плотоугодништво у разним видовима - сластољубље, Склоност ка раскоши, похотљивост, ленствовање, страст за забавама, житејско многобрижје, честољубље, властољубље, видива пословна успешност, имућност, лагодан начин живота, вредност друштвених веза, световност спољашњих односа са људима, пристрашће према уметности и разним вештинама, страст за подухватима сваке врсте. Све то у својим

најразличнијим видовима саздаје чврст ослонац нашем егоизму, који уверен у своју безбедност и постојаност, спокојно на њему почива и, обилно се хранећи, нараста из дана у дан код једнога претежно на овом пољу, код другог на оном. Спасавајућа Божија благодат, пак, да би грешника пробудила из уснулости, своју силу управља на разорење упоришта на

стање ствари око њега бити вечито, доживљава да смрт људи или губитак неопходних ствари то стање напросто разоре. Како би се, уосталом, они које у узама безбрижја држи спољашња срећа, и отрезнили ичим другим до жалостима и несрећама?! И није ли ради тога сав наш живот испуњен недаћама - да би садејствовао Божијој намери да нас држи у

Кад би се ма ко од нас смртних, драга браћо, дигао на висину Божију, само за двадесет и четири сата, и посмотрио живот свих људи на земљи, морао би 12 сати смејати се, а 12 сати плакати. Јер људи су половином свога живота смешни, половином жалосни. И кад су смешни не увиђају колико су жалосни, а кад су жалосни не увиђају колико су смешни. Смешни су људи онда, кад сувише полагају на своју мудрост, и богатство, и срећу; жалосни су онда, кад очајавају због сиромаштине; и неправде и смрти. Смешни су онда кад се јуначе и прете небу својом снагом, жалосни су онда, кад оборени и прегажени посипају се пепелом по глави и наричу: Благо црвима и мравима под ногама нашим јер они могу да трпе и ћуте! Смешни су људи у миру, жалосни у рату, и смешни су као господари, жалосни као слуге. Но ни у чему нису људи ни тако смешни ни тако жалосни као у вечитом парницењу око тога, чија је земља?

свети владика Николај

коме се утврдио и на коме почива својим егоизмом. Ево шта у тим случајевима благодат чини: Онога ко је спутан угађањем телу, баца у болести и, ослабљујући му тело, даје његовом духу слободу и снагу да дође к себи и отрезни се. Онога ко је заслепљен својом лепотом и снагом, лишава лепоте и одржава у стању изнемоглости. Онога ко се уљуљкује влашћу и моћи, подвргава ропству и унижењу. Ономе ко много полагаје на богатство, она то богатство одузима. Онај, пак, ко високо мудрује, бива осрамоћен као неко ко мало зна. Човеку који се ослања на постојаност веза, те се везе кидају. Онај ко се узда у то да ће успостављено

трезвености?!

Сва таква рушења ослонаца безбрижног самоугађања представљају животни обрт, који делује запањујуће и спасоносно зато што је свагда неочекиван. У том погледу, најделотворније је осећање животне опасности. То чувство својом силовитошћу ослабљује све узе и у самом корену сасеца егоизам, и човек више не зна где би... Такав учинак имају и тешке животне околности и осећање свеопште напуштености. Тако човек остаје најзад насамо са собом и од своје крајње ништавности сместа се усмерава или обраћа - Богу.